

Actualitat de Sant Felip Neri

► Enguany s'escau el cinquè centenari del naixement de sant Felip Neri, que nasqué a Florència el 21 de juliol de 1515 i des del 1534 fins a la seva mort, l'any 1595, visqué a Roma. Fou tant el seu amor a la Ciutat Eterna i l'activitat religiosa i social que hi desenvolupà, que ha estat declarat patró de Roma.

Darrerament, la pel·lícula titulada *Preferio el paraíso* l'ha donat a conèixer al gran públic. Sembla que les paraules del títol són les que va dir al Papa quan el volia nomenar cardenal. Fundador de la Congregació de l'Oratori, els seus fills espirituals, coneguts com a *oratorians*, presents a diverses localitats catalanes, han fet sempre un gran servei religiós imitant sobretot la humilitat, l'alegria i la pedagogia de la gràcia que tan profundament visqué el seu fundador. Foto: Eucaristia presidida pel cardenal arquebisbe de Barcelona a l'Oratori de Gràcia el dia de la festa del sant, el passat 26 de maig.

GLOSSA

Tot collint els fruits de l'Esperit

Els nois i les noies d'una comunitat cristiana, que tenen entre disset i divuit anys, van rebre el sagrament de la confirmació i, setmanes més tard, van convocar els pares, germans i catequistes a participar en una pregària d'acció de gràcies. Una celebració ben preparada, amb la Paraula de Déu com a centre, uns cants adequats, silencis amb sentit i la participació d'uns i altres en el moment de compartir les pregàries i els testimonis personals. El parenostre i la benedicció del prevere van cloure la primera part de la trobada. La segona es va desenvolupar compartint les menges que les famílies hi van aportar.

Un dels qui s'havien confirmat féu, en la seva intervenció, aquesta reflexió: «En començar la preparació per rebre la confirmació, se'ns preguntà sobre el nostre horitzó en el camí de maduració de la fe. Tots hi diguérem la nostra. Vàrem decidir que volíem fer camí per reafirmar la fe en Déu, el Pare, en Jesús, la Paraula, i en la força de l'Esperit que és en nosaltres. Durant la preparació ens hem fet preguntes: qui és Déu i qui és per a mi? Quina és la voluntat de Déu? Per què, de vegades, no l'entenc? Aquestes i tantes altres preguntes han esdevingut confiança en saber que Déu és amb nosaltres; que, tot i que no entenguem

el perquè de totes les coses i que, sovint, ens sentim insignificants i potser oblidats, Déu ens estima i té cura de nosaltres. Hem esbrinat què és l'Esperit i hem sabut que pren forma i es manifesta dins nostre com a força d'amor i com a talents que tenen com a única finalitat estimar i servir els altres en tot. Descobrir que, així, l'Esperit actua a través nostre. Hem de ser expressió d'aquest amor i d'aquest servei.

»Hem d'evitar fer el que no creiem per por d'allò que puguin dir o pensar, o deixar de fer una cosa per mandra. Si la mandra ens pot en la nostra afirmació d'amor a Déu i al proïsme, què serà de la nostra existència? Quin valor tindrà el nostre pensament? Deixaríem de ser per esdevenir un passar. Gràcies, Pare!»

«Els fruits de l'Esperit són: amor, goig, pau, paciència, benvolença, bondat, fidelitat, dolcesa i domini d'un mateix (...). Si vivim gràcies a l'Esperit, comportem-nos d'acord amb l'Esperit!» (Gal 5,22-23.25). De ben segur que aquests nois i noies han fet una bona collita de fruits de l'Esperit i que Déu els estima i en té cura. Convé confiar que la seva vida no serà mai un passar, sinó vida plena d'estimació i servei als altres! També convé pregar per ells.

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Un amor que urgeix

Pertot arreu sentim que els cristians necessitem recuperar forces i entusiasme. Som convidats reiteradament a superar tot derrotisme i qualsevol actitud pessimista. Se'ns diu de vegades que la realitat no és tan dolenta com ens la imaginem o com la pinten els mitjans de comunicació. Altres vegades som cridats a recuperar la confiança en formes i procediments nous més eficaços en la tasca de l'evangelització...

Segurament tots tenen una mica de raó, i qualsevol intent de reanimació dels fidels i les comunitats serà ben rebut. Però al costat d'aquestes recomanacions i remeis, a la vista de tants testimonis que van desenvolupar una vida radicalment evangèlica i una activitat evangelitzadora incansable, hom no deixa de preguntar-se com ells podien tant i nosaltres tan poc, d'on brollava la seva força, quin era el seu secret.

Sant Antoni Maria Claret era un pou d'energia evangelitzadora inesgotable. Una energia que es desplegava no només en la seva predicació i en la difusió de l'Evangelí pels mitjans més diversos, sinó també en el seu treball pastoral directe, en l'exercici de responsabilitats eclesials. D'on provenia la seva força? No hi havia cap secret, perquè era ben públic el seu lema episcopal, que segurament va orientar tota la seva vida: «ens urgeix la caritat de Crist».

Podem reconèixer les grans forces que mouen el món: el desig de viure feliç (instint de sobreviure essent plenament un mateix) i, amb això una sèrie de sentiments, com ara l'afecte, l'odi, la por, el plaer, l'ambició, etc. Sant Antoni Maria Claret es movia per l'amor.

Aclarim que aquí la paraula «amor» no significa exactament un dels «valors» que, segons diem, s'han de perseguir o ensenyar als nostres fills en una bona educació. Aquest «valor-amor» necessita ser definit i gairebé ningú no s'atreveix a fer-ho. L'amor que movia el sant era totalment concret: era l'amor de Crist.

S'havia deixat inspirar per un altre sant, ple de vida, sant Pau, que, parlant de la seva condició d'apòstol, va escriure als cristians de Corint:

«L'amor del Crist ens empeny: hem comprès que un ha mort per tots, i això vol dir que tots han mort amb ell. I ell ha mort per tots perquè els qui viuen ja no visquin per a ells mateixos, sinó per a aquell qui ha mort i ressuscitat per tots ells» (2Co 5,14-15)

El motor, l'estímul, la font inesgotable, era un amor concret, perquè no hi ha millor prova d'amor que donar la vida per aquells a qui s'estima (cf. Jn 15,13). I era un amor apressant, perquè qui se sent estimat així, experimenta una urgència, una exigència irrefrenable a correspondre.

Per tant, a la vista d'un testimoniatge concret com és el d'un sant, l'estímul, la revitalització, la renovació de forces,

- no vindrà de la consideració que «el món va malament» o de la situació hipotèticament feble de l'Església;
- tampoc no vindrà de la confiança en determinats recursos i en la nostra habilitat per saber-los aplicar;
- sinó, simplement, de mirar el Crist i considerar el seu amor.

Aquesta experiència, viscuda amb sinceritat i fins a les seves últimes conseqüències, desencadena una energia capaç de canviar el món. Per descomptat, capaç de canviar a un mateix i a l'Església. Millor dit, és l'única força capaç de tot veritable canvi.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

FRANCESCA PLANAGUMÀ

Enfortir les famílies

Al'edat de 10 anys, la Francesca Planagumà va ser testimoni del que Jesús podia fer en la vida d'uns pares que, d'estar separant-se per circumstàncies que ells sols no sabien ni podien arreglar, van acabar transformats pel poder de l'Evangeli. «Davant d'aquella evidència, va néixer en mi un gran desig de conèixer aquest Jesús que havia transformat les seves vides», assegura aquesta mare i àvia que amb el seu marit va iniciar fa 25 anys l'associació De família a família (www.defamiliaafamilia.es), per ajudar i enfortir les famílies des d'una perspectiva cristiana.

Com neix aquest compromís pastoral?

Veure com les famílies es trencaven, tot el dolor i la desesperació que això portava, ignorant el que *el Dissenyador* de la família ens havia deixat, va fer que el meu marit i jo decidíssim *invertir* la nostra vida a servir Déu en aquesta àrea. Fem conferències a matrimonis i avis, cursos, escola de pares... És una iniciativa enfocada a la prevenció i a comunicar el propòsit de Déu per al matrimoni.

Per què la fe enforteix la família?

Quan uns pares s'enfoquen a caminar junts mirant el que Déu té per a ells és com que tot encaixa en el seu lloc. La fe ens fa reconèixer la nostra necessitat de Déu i el que Ell pot fer en nosaltres, i a través de nosaltres als nostres fills. La fe dóna esperança, ens apropa com a parella, ens fa ser transmissors de l'amor de Déu...

I els avis, quin paper teniu?

Els avis tenim un paper únic, singular. La complicitat que es produeix entre els avis i els nêts no té preu! Podem transmetre als nostres nêts valors de manera calmada i serena; molts cops els seus pares no tenen temps de fer-ho —ensenyar a estimar Déu. Els avis, més que fer de *cangurs barats*, hem de ser avis intencionals per transmetre un llegat espiritual.

Oscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

En temps de guerra

Oh Senyor, hi ha una guerra —i jo no trobo paraules—... Tot el que puc fer és aprofitar les paraules

de sant Francesc d'Assís:

Senyor, fes de mi un instrument de la teva pau, perquè jo pugui portar l'amor on hi ha odi, l'esperit de perdó on hi ha injustícia, l'harmonia on hi ha discòrdia, la veritat on hi ha l'error, la fe on hi el dubte, l'esperança on hi ha desesperació, la llum on hi ha tenebra i la joia on hi ha tristesa.

I mentre faig aquesta pregària antiga, sé que tu transformaràs una vegada més la guerra en pau i l'odi en amor.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

SER PADRES

Conclusiones terapéuticas: evitar el resentimiento

Como profesional de la psiquiatría de la familia, el lector comprenderá que haya titulado uno de los capítulos del libro así: conclusiones terapéuticas. La primera dice que

el resentimiento tiene —ha de tener— fecha de caducidad. Créame, es un mal asunto llevar dentro de uno esta carcoma emocional que se llama resentimiento. Es muy deseable, para el bien de todos, que el resentimiento entre los ex-miembros de la pareja tenga fecha de caducidad.

Aunque disculpar ofensas graves no es tarea fácil, el inconveniente de no perdonar —u olvidar— las provocaciones, los rechazos o los errores cotidianos es que a menudo nos convierte en personas ofuscadas. Nos transforma en seres amargados y obsesionados con los ajustes de cuentas, lo que impide la reconciliación y la recuperación de la armonía y la paz interior. Vean lo que escribe el Dalai Lama: «Si desarrollo sentimientos negativos hacia aquellos que me hacen sufrir, esto sólo destruirá mi paz mental. Pero si perdono, mi mente vuelve a estar en calma.»

El gran problema de quienes se estancan en el ayer doloroso es que terminan viviendo prisioneros del miedo o del rencor, obsesionados con las personas que quebrantaron su vida, lo que les impide cerrar la herida que les causaron.

Como popularmente se dice, «el ojo por ojo termina dejándonos ciegos a todos». Seamos prácticos. Pongamos, lo más pronto posible, fecha de caducidad a nuestro rencor.

Dr. Paulino Castells

(Crecer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La presbicia espiritual

Otro defecto del ojo humano —además de la miopía— es la presbicia, la *vista cansada*. Es el mal de la madurez. Los detalles se difuminan. No vemos de cerca y nos apoyamos en la memoria. El recuerdo nos orienta. Entonces, corremos el peligro de no mirar y conformarnos con recordar. Y ante nuevas situaciones recurrimos a respuestas desfasadas, porque somos incapaces de percibir la realidad actual.

La fe corrige la presbicia existencial. Nos impele a fijarnos en los pormenores, a tomar conciencia de cuanto acontece. Nada es irrelevante o anodino. Todo tiene sentido. A Jesús no se le pasaba por alto ningún detalle. Hasta los cabellos de nuestra cabeza están contados (*Mt 10,30*).

La realidad es polisémica y la fe muestra su significado sagrado al vincularla a una Realidad última. La auténtica fe supera el dualismo de mundos: el natural y el sobrenatural, el material y el espiritual. Se aleja de una inmanencia opaca a la sacralidad, pero también de una trascendencia desarraigada de la vida.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae, del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

22. ■ Dilluns (□ Barcelona) (litúrgia hores: 4a setm.) [Gn 12,1-9 / Sl 32 / Mt 7,1-5]. Sant Joan Fischer (1469-1535), bisbe de Rochester, cardenal, i sant Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'estat, mrs. a Anglaterra. Sant Paulí de Nola (Bordeus 355 - Nola 431), bisbe, ordenat prevere a Barcelona. Beat Innocenci V, papa (1276).

23. ■ Dimarts [Gn 13,2.5-18 / Sl 14 / Mt 7,6.12-14]. Sant Zenó, mr.; sant Josep Cafasso, prev. salesià; santa Agripina, vg. i mr. romana (s. III).

24. □ Dimecres [Is 49,1-6 / Sl 138 / Ac 13,22-26 / Lc 1, 57-66.80]. Naixement de sant Joan Baptista, fill de Zacaries i Elisabet, parent i precursor del Senyor.

25. ■ Dijous [Gn 16,1-12.15-16 (o bé: 16,6b-12.15-16) / Sl 105 / Mt 7,21-29]. Sant Pròsper d'Aquitània, bisbe; sant Guillem (†1142), abat; santa Oròsia, vg. i mr.

26. ■ Divendres [Gn 17,1.4-5.9-10.15-22 / Sl 127 / Mt 8,1-4]. Sant Pelai o Pelagi, noi mr. de la castedat a Còrdova (925), nat a Galícia, venerat a Oviedo. Sants Joan i Pau (Joanipol), germans mrs.; sant David, ermità (s. v); santa Perseveranda, vg.; sant Josepmaria Escrivà de Balaguer (Barbastre 1902 - Roma 1975), prev., fund. Opus Dei. Beata Magdalena Fontaine, vg. i mr.

27. ■ Dissabte [Gn 18,1-15 / Sl: Lc 1,46-48a.48b-49a. 50 i 53-55 / Mt 8,5-17]. Mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la Seguretat Social i del cos de sanitat. Sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i doctor de l'Església; sant Ladislau, rei hongarès; sant Zoile, mr.; beat Tomàs d'Orvieto, rel. servita.

28. ■ † Diumenge vinent, XIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Sv 1,13-15; 2,23-25 / Sl 29 / 2Co 8,7-9.13-15 / Mc 5,21-43 (o bé: 5,21-24.35b-43)]. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Esmirna. Sant Pau I, papa (757-767); sant Argimir, monjo i mr.; santa Marcel·la, mr.

DIUMENGE XII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Job (Jb 38,1.8-11)

El Senyor, des de la tempesta, digué a Job: «¿Qui posà les portes que limiten la mar quan naixia plena d'insolència, i jo la vestia amb les boires i li donava, per bolquers, la nuvolada? Jo vaig retallar les seves vores i la vaig tancar amb portes i barrots, tot dient-li: Fins aquí et permeto de venir, no més enllà. Atura la insolència de les teves ones.»

▶ Salm responsorial (106)

R. *Enaltiu el Senyor, perdura eternament el seu amor.*

Uns comerciants que s'embarcaren / i es feren mar endins, / foren testimonis de les obres del Senyor, / dels seus prodigis en alta mar. R.

A una ordre seva es girà un huracà, / que aixecava grans onades: / es veien al cel, es veien al fons, / i, extenuats de mareig, no es tenien drets, / no hi valia res la seva perícia. R.

En les seves penes cridaren el Senyor, / i els salvà d'aquell perill: / apaivagà el temporal i vingué la bonança, / es calmaren les onades del mar. R.

I els va dur fins al port, / plens de goig per la calma retrobada. / Que reconeixin els favors del Senyor, / els prodigis que ha fet en bé dels homes. R.

La tempesta calmada. Pintura de Rembrandt (1633), Isabella Stewart Gardner Museum (Boston)

▶ Lectura del libro de Job (Jb 38,1.8-11)

El Señor habló a Job desde la tormenta: «¿Quién cerró el mar con una puerta, cuando salía impetuoso del seno materno, cuando puse nubes por mantillas y nieblas por pañales, cuando le impuse un límite con puertas y cerrojos, y le dije: “Hasta aquí llegarás y no pasarás; aquí se romperá la arrogancia de tus olas”?»

▶ Salmo responsorial (106)

R. *Dad gracias al Señor, porque es eterna su misericordia.*

Entraron en naves por el mar, / comerciando por las aguas inmensas. / Contemplaron las obras de Dios, / sus maravillas en el océano. R.

Él habló y levantó un viento tormentoso, / que alzaba las olas a lo alto; / subían al cielo, bajaban al abismo, / el estómago revuelto por el mareo. R.

Pero gritaron al Señor en su angustia, / y los arrancó de la tribulación. / Apaciguó la tormenta en suave brisa, / y enmudecieron las olas del mar. R.

Se alegraron de aquella bonanza, / y él los condujo al ansiado puerto. / Den gracias al Señor por su misericordia, / por las maravillas que hace con los hombres. R.

▶ Lectura de la segunda carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,14-17)

Germans, l'amor que el Crist ens té ens obliga: hem de reconèixer que un ha mort per tots. I és que tots han mort, però ell ha mort per tots, perquè els qui viuen no visquin ja per a ells mateixos, sinó per a aquell que ha mort per tots i ha ressuscitat. Per això nosaltres, des d'ara, ja no valorem ningú per la seva condició mortal, i si en altre temps havíem valorat així el Crist, ara ja no ho fem. Aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 4,35-41)

Un dia, cap al tard, Jesús diu als deixebles: «Passem a l'altra riba». Deixaren, doncs, la gent, i se l'endugueren en la mateixa barca on es trobava. Vora d'ells seguien també altres barques. Mentrestant s'aixecà un temporal de vent tan fort que les onades queien sobre la barca i s'anava omplint. Jesús era a popa, dormint amb el cap reclinat en un coixí. Ells el criden i li diuen: «Mestre, ¿no veieu que ens enfonsem?» Jesús es desvetllà, renyà el vent i digué a l'aigua: «Calla i estigues quieta». El vent amainà i seguí una gran bonança. Després els digué: «¿Per què sou tan porucs? ¿Encara no teniu fe?» Ells, plens de gran respecte, es preguntaven l'un a l'altre: «¿Qui deu ser aquest, que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?»

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 5,14-17)

Hermanos:

Nos apremia el amor de Cristo, al considerar que, si uno murió por todos, todos murieron. Cristo murió por todos, para que los que viven ya no vivan para sí, sino para el que murió y resucitó por ellos. Por tanto, no valoramos a nadie según la carne. Si alguna vez juzgamos a Cristo según la carne, ahora ya no. El que es de Cristo es una criatura nueva. Lo antiguo ha pasado, lo nuevo ha comenzado.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 4,35-40)

Un día, al atardecer, dijo Jesús a sus discípulos: «Vamos a la otra orilla.» Dejando a la gente, se lo llevaron en la barca, como estaba; otras barcas lo acompañaban.

Se levantó un fuerte huracán, y las olas rompían contra la barca hasta casi llenarla de agua. Él estaba a popa, dormido sobre un almohadón. Lo despertaron, diciéndole: «Maestro, ¿no te importa que nos hundamos?» Se puso en pie, increpó al viento y dijo al lago: «¡Silencio, cállate!» El viento cesó y vino una gran calma. Él les dijo: «¿Por qué sois tan cobardes? ¿Aún no tenéis fe?» Se quedaron espantados y se decían unos a otros: «¿Pero quién es éste? ¡Hasta el viento y las aguas le obedecen!»

COMENTARI

La fe enmig de la tempesta

Després del discurs de les paràboles de Jesús (Mc 4), l'evangeli ens parla de les seves accions meravelloses. Aquestes no són cap prova de la divinitat de Jesús ni per als científics actuals ni per als contemporanis de Jesús: ha parlat en paràboles i ha fet miracles, accions meravelloses. També els seus miracles són paràboles, signes. El miracle s'ha realitzat quan s'ha vist el seu caràcter intencionat. La pregunta de si de debò el miracle ha passat tal com és contat és només una pregunta parcial. La veritat d'aquest miracle és més profunda que el passat històric: abasta la pregonesa de Déu i de la nostra pròpia vida. No hi ha cap miracle si no hi ha ningú capaç de veure'l i entendre'l.

Els deixebles de Jesús van veure el miracle de la tempesta calmada; els agafà la por davant la mar embravida i els va fer-se preguntar: «Quina mena d'home és aquest que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?» Aquest miracle, Jesús no el fa davant la multitud. Els protagonistes són Jesús i els deixebles. Aquí hem de refermar la nostra fe, enmig de les tempestes.

El relat de sant Marc té una doble finalitat: fer-nos conèixer la persona de Jesús, home con nosaltres, que té son, per tant, veritablement home, i veritablement Déu quan calma la tempesta.

La fe ens ensenya a no deixar-nos aclaparar quan el dubte ens envolta i ens enfonsem enmig de les tempestes: Jesús sempre ens acompanya en el camí de la història. N'és un testimo-

ni sant Joan XXIII, que ens confessa: «Jo vaig saltar de la barca i camino entre les onades per anar a trobar el Crist. Cal que l'Església abandoni la seguretat de la barca i camini entre les onades. Arribarà la nit, la tempesta i la por, però no ha de retrocedir. L'Església està cridada a anar a trobar el món.»

El papa Francesc ha recollit la torxa del Concili Vaticà II i ens invita a la transformació missionera de l'Església, d'una Església en sortida, no tancada com si fos un museu, sinó ben oberta al món, empesos per la joia de l'Evangelí. No tinguem por: Déu guia l'Església enmig de les tempestes i Jesús ens acompanya en la mateixa barca que és l'Església.

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

CRÒNICA

Projecte Raquel. Aquest projecte promogut per la Delegació de Família i Vida, té com a finalitat oferir una atenció individualitzada a les persones implicades en un avortament, mitjançant una xarxa diocesana de mossens, psicòlegs i psiquiatres. Aquesta atenció implica l'acompanyament en un procés psicològic i espiritual sanitari i de reconciliació. El passat 3 de juny va començar el curs de capacitació, amb deu sessions de durada, que realitzaran tots aquells que faran de consellers. El curs té l'objectiu d'entendre la ferida psicològica i espiritual de les persones que han sofert un avortament provocat i aprendre a col·laborar en la curació, cadascú des del seu paper, acostant la persona a la misericòrdia de Déu i a la reconciliació.

Reunió dels coordinadors arxiprestals de Catequesi. El dia 6 de juny es van trobar amb l'equip de la Delegació de Catequesi per tal de fer una avaluació general del curs. La valoració global es va moure entre l'optimisme serè i la il·lusió a l'hora de preparar el curs vinent. Els nous temps demanen noves competències i els catequistes han d'estar a l'aguait i oferir respostes a les famílies que s'hi acosten. La trobada va cloure amb un dinar de germanor acompanyades pel bisbe Agustí que va animar les catequistes a treballar en l'esperit de comunió eclesial per la formació cristiana dels nostres joves i infants.

Consell del Presbiteri. En aquesta reunió, que va tenir lloc dijous 4 de juny, els membres del Consell van reflexionar, a la llum dels objectius diocesans elaborats en aquest any del 10è aniversari, sobre la figura del prevere. Un altre punt tractat va ser el del *Full Dominical*, com a eina per afavorir la comunió diocesana.

Corpus Christi.

La festivitat del Cos i la Sang de Crist, que enguany s'esqueia el dia 7 de juny, es va realitzar a la Catedral, com cada any, amb l'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí, i la processó posterior per la plaça de la vila, on s'havien confeccionat les tradicionals catifes de flors.

Curs d'iniciació al voluntariat. Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat ha organitzat aquest curs durant els dos primers dissabtes de juny, adreçat als nous voluntaris de Càritas que s'han incorporat recentment o que encara no l'han realitzat.

AGENDA

Presentació de l'associació Casa del Carme. El proper 27 de juny, a les 17.30 h, a l'església de Ntra. Sra. del Carme (c/ Arenys 2, Castelldefels), hi haurà la inauguració d'aquest

centre, amb una eucaristia presidida pel bisbe Agustí. La Casa del Carme és una associació que té com a objectiu l'acollida de dones embarassades, de qualsevol religió, sense prou recursos personals, familiars o econòmics per afrontar el seu embaràs o maternitat. El projecte té origen en un grup de laics de Castelldefels i està encomanat a la Mare de Déu del Carme (www.casadelcarme.org).

Pregària vocacional. El proper dijous, l'últim del mes, dia 25, a les 19 h, a la capella de la Casa de l'Església, tindrà lloc l'últim moment de pregària per les vocacions d'aquest curs.

ESPECIAL ACTIVITATS D'ESTIU PER A JOVES

Informació amb més detall de tot a santfeliujove@bisbatsantfeliu.cat.

Encontre europeu de joves a Àvila. Del 2 al 9 d'agost. Reunió informativa: Dilluns 13 de juliol, a les 19 h, a la Casa de l'Església.

Taizé. Del 15 al 23 d'agost. Pelegrinatge organitzat pel Secretariat Interdiocesà de Joventut de Catalunya i Balears.

Recés a Gisclareny. Del 21 al 26 d'agost.

Convivències musicals. De l'11 al 15 d'agost.

ECO DE LA PALABRA

Un amor que apremia

Por todas partes oímos que los cristianos necesitamos recuperar fuerzas y entusiasmo. Somos invitados reiteradamente a superar todo derrotismo y cualquier actitud pesimista. Se nos dice a veces que la realidad no es tan mala como nos la imaginamos o como la pintan los medios de comunicación. Otras veces somos llamados a recuperar la confianza en formas y procedimientos nuevos más eficaces en la tarea de la evangelización...

Seguramente todos tienen algo de razón, y cualquier intento de reanimación de los fieles y las comunidades será bien recibido. Pero al lado de estas recomendaciones y remedios, a la vista de tantos testigos que desarrollaron una vida radicalmente evangélica y una actividad evangelizadora incansable, uno no deja de preguntarse cómo ellos podían tanto y nosotros tan poco, de dónde manaba su fuerza, cuál era su secreto.

San Antonio María Claret era un pozo de energía evangelizadora inagotable. Una energía que se desplegaba no sólo en su predicación y en la difusión del Evangelio por los medios más diversos, sino también en su trabajo pastoral directo, en el ejercicio de responsabilidades eclesiales. ¿De dónde manaba su fuerza? No había en ello

ningún secreto, pues era bien público su lema episcopal, que seguramente orientó toda su vida: «nos apremia la caridad de Cristo».

Podemos reconocer las grandes fuerzas que mueven el mundo: el deseo de vivir feliz (instinto de sobrevivir siendo plenamente uno mismo) y, unido a ello una serie de sentimientos, como el afecto, el odio, el miedo, el placer, la ambición, etc. San Antonio María Claret se movía por el amor.

Aclaremos que aquí la palabra «amor» no significa exactamente uno de los «valores» que, según decimos, se han de perseguir o enseñar a nuestros hijos en una buena educación. Ese «valor-amor» necesita ser definido y casi nadie se atreve a hacerlo. El amor que movía al santo era totalmente concreto: era el amor de Cristo.

Se había dejado inspirar por otro santo lleno de vida, san Pablo, que, hablando de su condición de apóstol, escribió a los cristianos de Corinto:

«Nos apremia el amor de Cristo, al considerar que si uno murió por todos, todos murieron. Cristo murió por todos, para que los que viven ya no vivan para sí, sino para el que murió y resucitó por ellos» (2Co 5,14-15)

El motor, el estímulo, la fuente inagotable, era un amor concreto, porque no hay mayor prueba de amor que dar la vida por aquellos a quienes se ama (cf. Jn 15,13). Y era un amor apremiante, porque quien se siente amado así, experimenta una urgencia, una exigencia irrefrenable a corresponder.

Por consiguiente, la vista de un testimonio concreto como es el de un santo, el estímulo, la revitalización, la renovación de fuerzas,

- no vendrá de la consideración de «lo mal que anda el mundo» o de la situación hipotéticamente débil de la Iglesia;
- tampoco vendrá de la confianza en determinados recursos y en nuestra habilidad para saberlos aplicar;
- sino, simplemente, de mirar a Cristo y considerar su amor.

Esta experiencia, vivida con sinceridad y hasta sus últimas consecuencias, desencadena una energía capaz de cambiar el mundo. Por supuesto, capaz de cambiar a uno mismo y a la Iglesia. Mejor dicho, es la única fuerza capaz de todo verdadero cambio.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat